

Skočit přes propast

Esoterní hodina, Stuttgart, 31. prosince 1910

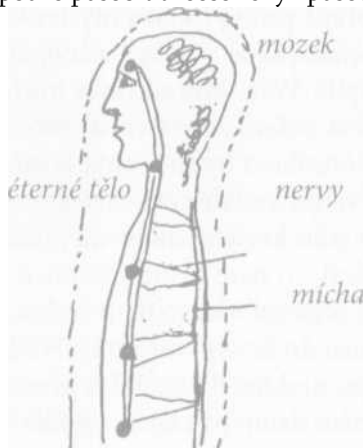
Esoterik si má zřetelně uvědomit, co vlastně činí svými cvičeními, exerciciemi, jež jsou nám dávana. Často jsme mluvili o tom, že úsilí esoterika směřuje k tomu, aby uvolnil éterné tělo a vůbec svá čtyři těla. To je možné jen dvojím způsobem, exoterním a esoterním.

Můžeme fyzické tělo podnítit k tomu, aby vypuzovalo, vytlačovalo ze sebe tělo éterné, a to tak, že fyzické tělo dostatečně připravíme pomocí diety, dechovým cvičením atd. Náš vegetariánský způsob života má v podstatě za účel jen podpoření fyzického těla v tomto úsilí. To jsou exoterní prostředky k uvolnění. Esoterními prostředky jsou naše cvičení, naše exercicie. A tady je třeba říci, že jsou tím hlavním, že je máme provádět s oddaností a vážností, že vše ostatní má být jen podporou této hlavní věci.

V naší materialistické době by se leckdo ve své materialistické touze rád řídil velmi daleko zacházejícími dietetickými předpisy, celé hodiny by vykonával dechová cvičení, kdyby tím něčeho dosáhl; avšak namáhat se duchovně meditacemi a koncentracemi je mnohem nepohodlnější, a často se teprve při tom ukáže naše duchovní lenost. - Kdybychom však své éterné tělo vypuzovali jen fyzickými postupy, nemohlo by mu fyzické tělo nic poskytnout, a ono by prázdné vystoupilo do neznáma. Potom nastávají takové stavy, že například chceme něco promyslet, ale svým myšlením to nedokážeme náležitě pochopit. Svým éterným mozkem nemůžeme náležitě použít svůj fyzický mozek, protože v něm prostě řádně nejsme. Je to, jako bychom plavali ve vodě a chtěli uchopit něco, co nám pořád uhýbá.

Rozumný esoterik si při takových stavech řekne, že tu musí nejprve zavést pořádek vhodnými koncentracemi vůle a myšlenkovými cvičeními. Za normálního vývoje také nastává leccos, o čemž si musíme říci, že jsou to přechodné obtíže. V důsledku vytažení éterného těla je na tom totiž fyzické tělo nejprve podobné jako rostlina, které nějaký čas odebíráme šťávy. Rostlina uschne. A tak uschne - fyzicky to ovšem není vidět - zčásti

i fyzické tělo, a tam, kde má vlohy k onemocněním, se tyto vlohy projeví. Jestliže se ale éterné tělo správně prostoupí duchovními pravdami, získá tím nové síly, které mají zase ozdravující účinek na fyzické tělo. Můžeme pozorovat, že na fyzickém těle se pak dokonce i řezné rány či rány vůbec snadněji hojí, pronikne-li se člověk spirituálními pravdami, ba i tehdy, nechá-li v sobě pouze působit theosofický způsob myšlení.

Našimi meditacemi tedy působíme především na astrální tělo. To je budovatelem naší nervové soustavy, která ubíhá směrem k míše, nebo, jak se dnes říká, z ní vychází. Máme tedy dosáhnout toho, aby se v éterném těle, otiskem astrálního těla, rozvinuly lotosové květy, jež jsou navzájem propojené, a abychom si tím vytvořili takřkajíc přední míchu.

Tato přední mícha existuje samozřejmě jen éterně-astrálně a může se vytvořit jen meditacemi a koncentracemi. Ty jsou proto pro náš esoterní vývoj tím nejdůležitějším. Přímou škodlivost má pro esoterika jen požívání alkoholu. Alkoholu se v každém případě

musíme vystříhat. Je samozřejmě dobře, když vegetariánskou dietou tento proces podpoříme, neboť toto vyzvednutí éterného těla dnes vůbec není snadné. Mnohá naše moderní povolání jsou přímo založena na tom, že éterné tělo je pevně vháněno do fyzického těla; takže jasnoživému člověku může často působit přímo bolesti, když něco takového vidí. Také strava, jaká se dnes podává v našich velkých hotelích, má veskrze takovou povahu, že éterné tělo pevně vhání do těla fyzického.

Esoterní prací na sobě si máme osvojit nové myšlení, nové cítění a nové chtění. Musíme si říci, že jestliže jsme našli odvahu vydat se na cestu esoterika, musíme učinit skok přes propast. Musíme do svého citu nechat přejít promyšlenou myšlenku a zcela ho jí prostoupit, abychom lehkovážně neříkali něco, co jsme vlastně v celé hloubi nepochopili. Věta, kterou dnes můžeme tak často od lidí slyšet, která bývá ovšem zneužívána jako málokterá jiná, zní: Jsem křesťan. - Esoterikovi by mělo být jasné, že „být křesťanem“ je vzdáleným, velmi vzdáleným ideálem, k němuž musí ustavičně směřovat. Žít jako křesťan znamená především přijímat s vyrovnanou myslí cokoli, co nám přinese osud, a nikdy nereptat na práci bohů, s radostí přijímat vše, co nám sešlou, ať je to cokoli. To znamená, že nám musí do krve přejít věta: „Pohleďte na nebeské ptačtvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je mu dáno.“ Vděčně přijímat, co je nám dáno: pak žijeme podle této věty. Nečiníme-li to, stane se v našich ústech blasfemií.

Vůbec by nám mělo být jasné, že když se dostatečně nepřipravíme na skok přes propast do duchovních oblastí, můžeme slovy a myšlenkami napáchat takovou škodu, že bohové musí rozbít světy, aby tuto škodu napravili/ Neboť co je zkaženo, musí být zničeno, aby to mohlo být vytvořeno znovu.

Z ducha jsme povstali - *Ex Deo nascimur*. A učiníme-li skok přes propast, vyjádříme to [slovy] *In Christo morimur* - v pevné důvěře, že tam v Duchu svátém znovu ožijeme: *Per Spiritum Sanctum reviviscimus*. Jelikož ale chceme jméno toho nejsvětějšího,

* Viz poznámku na str. 78. (Pozn. překl.) co vždy bylo spojeno s naším pozemským vývojem, mít natolik za svaté, že ho nedůstojně nevyslovíme, existuje esoterní verze této rosikruciánské průpovědi, v níž je jméno vynecháno:

*Ex Deo nascimur In morimur
Per Spiritum Sanctum reviviscimus*

Rudolf Steiner

GA 266/II